

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL VIII CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT" 2024

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà, van són les 16.40h del dilluns 20 de maig del dos mil vint-i-quatre, hi és el jurat del VIII Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la setena edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent".
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta.
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa.
- Montse Bastons, llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en Filologia Catalana, escriptora i professora de la Llengua i literatura catalana i de Llengües clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.
- Àngels Castellà, llicenciada en Filologia Catalana, professora de llengua catalana i literatura a l'IES Terra Alta.

El Jurat acorda:

Primer. Que dels 180 textos presentats en aquesta edició del certamen, 164 compleixen les bases del concurs i 16 no les compleixen per absència de dades tan bàsiques i essencials com és el títol i/o pseudònim al text de l'obra.

Les obres en qüestió son:

- *La aventura de Colt, Bull i Gray al Star Park* (Teresteguen) - sense pseudònim
- *De la calle a la riqueza* (Descarregat) - sense pseudònim
- *El mejor robo de la historia* (océano) - sense pseudònim
- *El secuestro que se convirtió en mi vida* (Planetari) - sense pseudònim
- *La caja de los diez pulsadores* (Roca de rio) - sense pseudònim
- *La caja màgica* (Lluna) - sense pseudònim
- *Si hubiera sido otro* (Alexandra Shadows) - sense pseudònim
- *Un paseo por los recuerdos* (Julietta D'Amore) - sense pseudònim
- *Homenatge a algú molt estimat* (Cristina) - sense pseudònim
- *Què faré jo sense el meu estimat?* (Ricas) - sense pseudònim

- *Blanca* (Vergés) - sense pseudònim
- *Bon ambient* (arantulalludribel·lula) - sense pseudònim
- *Lletres infames* (Gerard) - sense pseudònim
- *Rivals* (arantulalludribel·la) - sense pseudònim
- *Ara i per sempre* (Vicent) - sense pseudònim
- *Estampes casolanes* (Estellés) - sense pseudònim

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa breu	El llibre als prehistòrics	Laura Esteruelas Olmos Pseudònim: Perleta
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa breu	Brossa al mar	Berta Pérez Prades Pseudònim: Ballarina
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	La bicicleta	Ibai Clua Expósito Pseudònim: Bora
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	El poema de la papallona	Lola Vives Miranda Pseudònim: Crisàlida

Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa breu	L'amor de l'infant a un monstre	Ester Sabaté Coma Pseudònim: El ratolí de llana
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa breu	La rateta rockera	Claudia Gisbert Sampé Pseudònim: La contacontes
Primer premi ex aequo	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	Els noms	Nil Ferre Curtido Pseudònim: Mikelino
Primer premi ex aequo	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	Els gossos	Marc Clua Ferré Pseudònim: Golden
Primer premi ex aequo	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa breu	Màgia	Albert Ferrús Bes Pseudònim: Mini Pro
Primer premi ex aequo	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa breu	La fundació de Gandesa	Sinarai Monforte Barceló Pseudònim: Brisa

Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	El calendari	Jaume Blanch Alañà Pseudònim: Jaga
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	La pau	Ona Vallespí Riba Pseudònim: Creon
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa breu	Todo a la vez	Mónica Alessandra Jiménez González Pseudònim: Estrella
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa breu	Millor celebrar que estem vius	Blanca Fabregat Melich Pseudònim: Blafame
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	La primavera y su fin	Carla Membrado Mesegué Pseudònim: Simba
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	El piano	Abril Vallespí Solé Pseudònim: Mozart
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa breu	Risas en ruta	Marina Rodríguez Vidal Pseudònim: Christie
Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa breu	La autopsia	Marc Vallespí Riba Pseudònim: Igual

Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	La flor de maig	Esther Estupiñá Urgell Pseudònim: Gèminis
Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Rius de vida, batecs d'emoció	Íker Suñé Santamaria Pseudònim: Mussi
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Narrativa breu	La retirada del Sicilià	Toni Viña Pallarès Pseudònim: Duomo
Accèssit	6. a partir de 19 anys	Narrativa breu	Carcallades i coc de maçana	Jesús Serrano Pons Pseudònim: Manterot
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Poesia	Glotofília	Marifé Altadill Espinós Pseudònim: Cel Aubert
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Poesia	Oda a l'arbre	Susanna Rulduà Mata Pseudònim: Marina Marjal

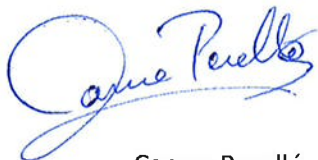
Finalitzada la reunió del jurat quan són les 17.35h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà pública el dia 5 de juny a les 18h en l'acte de lliurament dels premis que es durà a terme a la Biblioteca de Gandesa .

Vist i plau,

Ma Espina Niella,
*membre i sòcia fundadora de l'Associació de
Poetes "Poemes al Vent"*

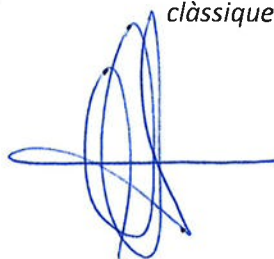
Carme Perelló,
*llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en
Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de
llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de
Gandesa*

Albert Guiu,
*llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i
professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta*

Montse Bastons,
*llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en
Filologia Catalana, escriptora i professora de la
Llengua i literatura catalana i de Llengües
clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.*

Àngels Castellà,
*llicenciada en Filologia Catalana, professora
de llengua catalana i literatura a l'IES Terra Alta*

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA: 1ª

TÍTOL DE L'OBRA: EL LLIBRE ALS PREHISTÒRICS

PSEUDÒNIM: PERLETA

EL LLIBRE ALS PREHISTÒRICS

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Ari que li encantaven els llibres, i ella ja estava avorrida dels seus llibres, perquè ja se'ls havia llegit tots.

Un dia va pensar que podria anar a la biblioteca a buscar un llibre. Va entrar i li va preguntar a la bibliotecària si sabia quin era el llibre més especial de tota la biblioteca. La bibliotecària la va portar a una estanteria al fons del tot del passadís i li va treure un llibre que a la portada hi posava: El llibre als prehistòrics. L'Ari li va preguntar si sabia de què anava aquell llibre, i la bibliotecària li va dir que ella només sabia que era molt especial i li va dir que no l'obris fins a arribar a casa.

L'ari el va agafar en molt de compte, per no trencar-lo i se'n va anar a la seva casa. I quan va arribar el va obrir per mirar-lo, i... de cop el llibre la va absorbir! I va aparèixer a l'època dels prehistòrics!

Després de caminar una estoneta, va veure una xiqueta igual que ella, però anava molt bruta, despentinada i menjava amb els dits i mans. L'Ari es va quedar parada de tot allò que feien, no es podia creure que no tinguessin taules, cadires, joguines... i sobretot que mengessin mamut!

Després ja era hora de dinar, l'Ari tenia molta gana, i buscava per totes parts a veure si trobava almenys una poma, però no la va trobar, l'únic que va trobar va ser una cova, amb un mamut mort a terra, una foguera i 3 pals per coure'l. Aleshores va entrar en aquella cova la xiqueta que havia vist abans, l'Ari estava espantada perquè no sabia què farien en ella, potser la cremarien perquè no la coneixien? Estava espantada. Va pensar molta estona i pensa que pensa... al final va decidir que li demanaria al llibre que la tornes a casa seva, però abans es va adonar que encara que no ho semblava era molt afortunada de tot el que tenia.

Llavors i li va demanar al llibre que per favor la tornes a la seva casa i... el llibre la va tornar!

Quan va arribar va agafar el llibre i va marxar corrent cap a la biblioteca i li va dir a la bibliotecària que era el llibre que més li havia ensenyat de tot el món!

Modalitat: narrativa breu

1a categoria

Títol: Brossa al mar

Pseudònim: Ballarina

BROSSA AL MAR

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Carol i tenia d'anar a la platja pero no a banyarse sino a recollir la brossa.

Ella es va aixecar molt ràpid es va veure la llet en cereals, es va vestir de flors i unes mitges i per últim de pentinat una cua baixa. Va pujar al cotxe i va trobar una pala i com que ja sabia que no anaven a jugar van deixar la pala al magatzem.

Van arribar a la platja i no tenien les bosses. La mare va dir jo vaig a buscarles i el pare es va quedar a vigilarla. Quan la mare ja estava van començar a replegar la basura i havia molta. Mentres la l'arreplegaven els pares de la Carol van veure un dofí que estava a terra i tenia plàstic de llaunes dins de la boca. El vigilant de la platja els va dir si volien unes tisores i unes pinces i li van treure el plàstic. No pesava gaire i el van tornar a posar a l'aigua. Van veure com nadava amb els altres de la seva família. Quan anaven a buscar les bosses va caure la brossa i el vigilant ho va veure i va preguntar si els podia ajudar. Va cridar a la gent que estava a la platja que els ajudes. La gent els va ajudar i van aconseguir tenir més brossa.

La Carol va trucar a la seua amiga Martina i va vindre. Es volien banyar i els pares van anar a buscar els banyadors i les mares es van quedar a vigilar a la Carol i a la Martina. Quan van arribar es van posar els banyadors que els tenien iguals. Després el que vigilaba la platja estava pensant el de la brossa i va triar a elles per escriure un cartell que posi no tirar brossa.

No es tira la brossa a cap lloc.

FI

LA BICICLETA

Categoria. 1a

Modalitat. Prosa

Pseudònim. Bora

Avui us explicaré una historieta

sobre com és una bicicleta.

Poso els peus al pedal

i esquivo al pardal

Un manillar a la part de davant

alli m'agafo i tiro avant.

Les dos rodes van girant

i jo vaig mirant.

Un animal ha passat

i per poc l'he atropellat

El fre he apretat

i de cop he frenat.

La cadena del plat ha caigut

i m'he donat un ensurt.

Cap a casa he marxat

i al garatge l'he deixat.

Modalitat: poesia
1a categoria

El poema de la papallona

La papallona que viu
té uns colors molt vius.

A ella li agrada sortir a l'estiu
perquè la gent alegre viu.

Tots els dies la veig
i dins del meu cor un amor creix.

Crisàlida

MODALITAT: NARRATIVA BREU

2a CATEGORIA

EL RATOLÍ DE LLANA

L'AMOR DE L'INFANT A UN MONSTRE

Ara us explicaré una història que m'ha passat. Un dia me'n anava a dormir ja que era de nit, vaig notar alguna cosa diferent al llit, ho vaig deixar passar, però clavades les dotze de la nit el llit era com si havia cobrat vida! El matalàs s'anava aixecant poc a poc. Era com si estigués baixant de la muntanya russa però de cop va parar i una veu em va parlar. Era una veu forta però dolça, una veu d'aquelles de monstres que no fan por, la cosa que m'havia aixecat era una cosa molt peluda amb la pell groga i en cercles blaus, era molt gran, tenia dos banyes una trencada i l'altra sencera, els ulls eren negres, i feia molta por però en la veu que tenia estava segura de que era un monstre bo. Jo no estava molt segura però el vaig tocar, era molt suau però de cop va saltar i el matalàs va volar, si el matalàs volava jo també però el monstre em va agafar i jo amb confiança em vaig agafar a ell.

-Estàs bé? Em va preguntar. Jo vaig mirar de cara cap amunt i vaig fer que si.

-Ho sento molt per despertar, per cert em dic dos, tres, tres, quatre, sis, nou.

-Queeee? vaig fer jo molt confusa.

-Ai! perdona'm es que estic més acostumat a que em diguin així, el meu nom per tu és Norbert, i tu com et dius petitona?

-Em dic Mia, tu que fas davall del meu llit?

-Jo m'amago dels grocs.

-Dels grocs? Qui son els grocs? vaig preguntar molt confusa.

-Ja ho saps els de IVF.

-Aaaa, vols dir els de FVI.

-Si aquests.

-I per què t'amagues d'ells?

-Ells em volen fer mal.

-Tu no et preocupis jo t'amagaré al meu armari, Norbert.

Al dia següent vaig anar a contar tot als meus amics però se'n van riure de mi i me van dir que els monstres no existeixen i menys els que tenen nom de persona. Vaig arribar a casa plorant ja que els meus amics no m'havien cregut, vaig dir el del monstre a la mare i em va contestar:

-Ai Mia quina imaginació que tens.

La mare tampoc no em va creure però quan el pare va arribar va dir:

-El projecte dos, tres, tres, quatre, sis, nou ha desaparegut.

Li va preguntar a la mare:

-Mama, de que treballa el papa?

-El teu pare treballa de científic.

-I on treballa?

-Bueno no li diguis a ningú però el teu pare treballa al FVI.

-Queeeeeeeeeee?

-Si tal com ho sents.

Quan ja van tocar les dotze de la nit em vaig tornar a despertar li vaig donar de menjar al Norbert. Mentre el Norbert menjava li vaig contar el problema que teníem.

-Queeeeeeeeeeeeeeeeeee? va contestar en Norbert en sentir la notícia.

-Shhhhhhhh, que els meus pares es despertaran.

De cop els pares es van despertar i van entrar a meva habitació.

-Mia estàs bé? em va preguntar el pare.

-Si, només era un malson.

-D'acord

Sabia que no era una coincidència, el seu pare volia fer algo amb el Norbert. Al dia següent vaig entrar a l'habitació del pare i la mare, vaig revisar la maleta del treball del pare i vaig descobrir una targeta que posava el nombre de telèfon del FVI i la direcció de l'edifici. Vaig agafar la targeta i li va dir a en Norbert que sortíem els dos per primera vegada, però primer vaig disfressar a en Norbert de persona emo. Van arribar a la direcció de la targeta i vam entrar dintre a l'edifici, estava tot ple de màquines i havia monstres monstruosos iguals que en Norbert, però vam arribar a un passadís on hi havia una capsula on hi posava els nombres: dos, tres, tres, quatre, sis, nou. Eren els nombres del Norbert!

Li va preguntar a en Norbert:

-Aquí et tenien tancat?

-Sí, i necessito alliberar als meus familiars i amics.

-Perquè?

-Volem tornar al nostre món però no podem, no ens deixen sortir de les càpsules i volen fer experiments amb nosaltres!

De cop i volta van aparèixer dos guàrdies i van agafar a en Norbert.

-Deixeu lo si us plau, per favor deixeu lo! vaig dir plorant.

-Ho sento Mia però era pel teu bé, va contestar el pare.

-Tu no ets un pare, tu ets un traïdor.

-Només era per protegit!

-Jo ja soc prou perfecta per protegir!

Mentre deia aquella frase li vaig clavar una bufetada al pare i després em vaig anar a buscar a en Norbert.

-Deixeu lo en pau ell no us ha fet res! Vaig dir molt orgullosa i arrancant a en Norbert de les mans d'aquells homes. Després vam alliberar als altres monstres i van obrir un portal al mon dels monstres.

-Mia ni te s'ocorri anar a l'altre mon!!! Em va dir el pare tot enfadat.

-Ho sento traïdor, però jo no tinc pare.

Fi

LA RATETA ROCKERA

Temps era temps, quan els animals parlaven...

A una rateta molt rockera li agradava molt tocar la guitarra elèctrica, cantar, la música, la moda i els llaços. Un dia la rateta quan es va aixecar del llit, va esmorzar, es va vestir i va acabar de pentinar-se i va mirar la bústia va trobar una carta del teatre Bertomeu de música. Quan va entrar a casa, la va obrir i la va llegir:

"Estimada rateta anunciem a la població que fem un concurs de musica. Els grups han de tindre un mínim de 5 persones, per guanyar, s'ha de fer una cançó per les festes majors, qui el premi serà una gira pagada per tota Catalunya.

- Un concurs de musica! Quina emoció que tinc! Va dir la rateta emocionada i podria participar amb els meus amics va dir .

- Oooo que contenta que estic, però hauré de buscar un grup de música per participar! Qui podria participar en mi?

- Ja o tinc! diré a tots els meus amics que em presento a un concurs de música!

I dit i fet així o va fer. Quan van estar tots els seus amics reunits els va dir la notícia.

- Hola amics us he de dir una notícia, em presento a un concurs de música i necessito un grup perquè sinó no hi puc participar. Va dir la rateta.

- Oooohhh que guai! va dir el ruc jo sé tocar la bateria.

- Jo sé tocar el piano va dir la gat

- Jo el baix va dir l'ànec.

- Jo se tocar el saxo! va dir el gos

- Molt bé, va dir la rateta. Va pensar que ja tenia el grup.

L'endemà al matí van començar a assajar, i començar a tocar, a tocar i ha tocar. Al cap d'uns dies van presentar la cançó al concurs.

Tots nerviosos van anar al teatre Bertomeu i quan els van tocar pujar dalt de l'escenari la rateta i el seu grup es van posar molt nerviosos perquè era la seva primera vegada que tocaven davant del públic.

Quan van començar a tocar la rateta i el seu grup van començar a tocar en tranquil·litat i la gent quan van acabar de tocar els van aplaudir molt.

Quan van dir els guanyadors la rateta i el seu grup van estar molt contents perquè van guanyar el concurs, van anar a fer la gira per tot Catalunya i van aconseguir l'èxit i s'ho van passar molt bé!

MODALITAT: Narrativa breu

CATEGORIA: 2a categoria

TÍTOL: La rateta rockera

PSEUDÒNIM: La contacontes

TÍTOL. Els noms

Categoria. 2a

Modalitat. Poesia

Pseudònim. Mikelino

Els noms m'encanten

encara que a tots ens els implanten.

Ningú no pot triar el seu nom

ni el seu cognom.

Al meu germà Nil

li encanta el pernil.

La Jana i l'Anna

sempre tenen gana.

Al Marc, el meu cosí preferit

és molt atrevit.

La senyoreta Antonia

a vegades porta al cap una peònia.

A l'Eric

li encantaria ser ric.

Polític vol ser l'Egan

i cada dia fa un eslògan.

I ara que s'acaba la poesia.

espero que us hagi agradat amb molta cortesia.

Títol. Els gossos
Categoria. 2a
Modalitat. Poesia
Pseudònim. Golden

M'encanten els gossos
perquè són molt afectuosos.

Els gossos són mascotes
no com les granotes.

Els gossos tenen taques
i van a buscar branques

Els gossos són de diferents races
i tenen moltes forces.

N'hi ha que són Bulldogs, Golden Retriever, gos salsitxa,
però el més important és que passin per la dutxa.

Els morros dels gossos alguns són aplanats
i d'altres d'allargats.

N'hi ha que són bastant agressius
però els que a mi m'agraden són els inofensius.

Els gossos, a vegades, viuen als masos
amb els seus capatassos.

Narrativa breu

3a categoria

Títol: Màgia

Pseudònim: Mini Pro

MÀGIA

En un món on la màgia era per tots llocs un nen prodigiós va néixer al poble de Llumbrança. El seu nom era Marc, i des de ben petit, mostrava un talent extraordinari per a la màgia.

La gent del seu poble l'admirava, però també li tenien una mica de temor, però en Marc només volia utilitzar els seus poders per ajudar als altres.

Als 5 anys en Marc va demanar un tutor per aprendre més de pressa i millor, els seus pares reconeixent el seu talent van acceptar, i així va ser Marc va passar 3 anys entrenant amb un tutor espectacular que li va ensenyar tota mena d'encanteris i màgies.

A la curta edat de 8 anys Marc ja podia derrotar a monstres que ni una banda de mags experimentats podia derrotar. En Marc podia fer màgia sense conjurar i podia fer encanteris d'alta classe que poca gent podia fer.

Marc va emprendre un viatge cap a la ciutat més propera, Wirngstrom. Allà va conèixer molta gent i va fer amics, però hi havia gent que no li donava bona impressió que tenien una energia estranya, malèvola, que el feia sospitar.

Investigant, va descobrir que aquella gent eren dimonis i volien matar a tota la gent de la ciutat i controlar-la, volien dominar tot el món, en Marc va matar-ne algun, però no a tots i sabia que no havia acabat tot. Es va adonar que uns dimonis anirien a atacar la seva antiga vila així que hi va anar corrent. Quan va arribar va veure el seu poble destruït i un dimoni d'alt nivell. Quan ho va veure va explotar de ràbia. Va anar a matar-lo, però no va poder fer res contra ell, sent un prodigi, no li arribava a la sola de la sabata. Era la cosa més poderosa que havia vist en la seva vida. Al final va haver d'escapar sabent que no era el més poderós perquè faltava el rei dels dimonis que tenia un poder superior deu vegades més fort.

En Marc va anar a l'església, era el lloc més espiritual i celestial que coneixia. Quan va posar un peu sobre l'altar es va traslladar en una sala blanca amb quatre persones reunides. Aquelles persones van confessar que eren déus i li havien donat una benedicció divina. En Marc va admetre que no era prou fort, així que els déus el van presentar a un amic que l'entrenaria i el van traslladar a un altre món, on cada any allà era 1 segon al món real. Així va entrenar anys i anys, va matar a una medusa, a un grifó i fins i tot a un ciclop, fins que va arribar a un nivell superior. Si la gent normal ho descobria el farien fora de les ciutats i pobles dient que no és humà.

Es va aventurar a l'infern i va volar fins al palau del rei dels dimonis i va anar derrotant dimoni a dimoni, però cada cop que s'apropava més al rei, més forts eren els rivals. Fins que va trobar al que va destruir la seva vila i va decidir venjar-se. Va preparar el seu encanteri més fort i el va llançar. Es va desintegrar tot al seu pas, inclús el dimoni. Quan el

rei ho va veure es va quedar de pedra. No podia creure que un humà podia matar al seu guàrdia més fort. Quan Marc el va veure, va anar a fer-lo pedra, va agafar el cap de medusa i va extreure el seu poder. Ficant-se'l a ell mateix, el va intentar derrotar, però no va ser suficient, aquell dimoni era immune a les maldicions, també a la màgia de foc i tenia servents que l'ajudarien.

La batalla va ser èpica, però mentre es barallaven, el rei dels dimonis li va explicar per què odien als humans: ells abans vivien en pau i harmonia, fins que van arribar els humans i els van erradicar un a un i no van tenir més opció que refugiar-se baix terra fins que es van cansar i van anar a venjar als altres dimonis. Fent els que els van fer a ells.

En Marc, després d'escoltar aquesta història, creia que era fals perquè als llibres que ell havia llegit deia una altra història: que els dimonis estaven cremant i contaminant els boscos i mars, i ells van salvar la natura. Van ser els dimonis els que van atacar primer.

En Marc va tenir compassió i va anar a la biblioteca reial per llegir tot el que hi havia. I va descobrir màgia antiga perduda en el temps. Amb aquella màgia n'hi havia una que podia veure el passat. Així que ho va aprendre i va veure què va passar realment, els va explicar als humans i dimonis, i van fer un pacte que compartirien terres. El rei dels dimonis va ser lliurat i els dimonis i humans morts van ressuscitar per la màgia antiga més poderosa. Així que van aconseguir fer una civilització molt avançada amb els coneixements de les dues races.

A en Marc li deien el protector del món, inclús va fer una escola de màgia avançada en la qual inventaven, ensenyaven i experimentaven amb la màgia. Va construir una vida amb la princesa dimoni que va fer. Els quatre déus el van convidar a ser un semi déu, però va denegar, perquè volia fer una vida ajudant a la gent amb la seva novia i la seva escola.

Van passar molts anys, Marc i la seva novia van tenir un fill, Toni, que també era un prodigi com son pare i un domini molt poderós com son iaio. Al final, Marc no va renunciar del tot a la màgia, va continuar salvant el món de les amenaces. Va fer un món amb pau i tranquil·litat, i son fill el va ajudar. Al final, Marc es va fer la persona més important del món i van viure en pau i tranquil·litat amb tots els seus amics.

Pseudònim: Brisa

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 3a

La fundació de Gandesa

Hi havia una vegada fa molts i molts anys un poble anomenat Azgar. Allí hi havia vilatans que vivien tranquil·lament. Entre ells hi vivia Gandesa, una noia molt espavilada que li deien coses perquè li agradaven els combats i les aventures.

Un dia un noi li va dir:

- Tu que et creus, una noia no pot ser lluitadora!

Gandesa va esperar una estona i va contestar :

- Sí que puc, ja ho veuràs!

Just en aquell moment es va sentir el galop d'uns cavalls.

De sobte l'aldea es va començar a cremar. Eren els bandolers!!! Els pobres vilatans es van amagar als túnels subterranis que tenien sota les cases. Es van trobar tots al centre del túnel. Allí van parlar del que farien. De sobte es va sentir una veueta que deia:

- Podriem fugir i construir un altra aldea -va dir Gandesa.

Es va esperar un moment i va dir:

- Jo us guiaré! -els va dir amb molta alegria.

I així va ser. Per la nit van agafar tot el menjar, la roba i se'n van anar amb els seus carros i cavalls.

Aleshores van arribar a les terres de la mort i es van començar a instal·lar. Van començar a construir l'aldea nova mentre els bandolers buscaven els seus cavalls. No veien els vilatans i es van extranyar. Van entrar als túnels subterranis i no els trobaven. Quan van trobar els cavalls van seguir les empremtes dels carros i van anar cap a les terres de la mort.

Els vilatans estaven collint les verdures i Gandesa va dir:

- Venen els bandolers!

Però Gandesa i els vilatans ja tenien un pla preparat. El pla era que van pujar a la muntanya més alta i lluitar. Quan ja eren els bandolers, Gandesa va agafar una espasa i va començar a atacar al cap dels bandolers i ell li va dir:

- Una noia no em guanyarà en aquest combat -va dir el cap dels bandolers i Gandesa va contestar:
- Això ja ho veurem!

Gandesa va clavar la seva espasa al cor del cap dels bandolers i just en aquell moment un bandoler va llançar un ganivet al cor de Gandesa.

Quan van guanyar la lluita els vilatans es van adonar que Gandesa havia mort.

Els vilatans i vilatanes estaven molt tristos però van fer un banquet amb els seus menjars preferits que eren: truita en suc, escudella, canelons, fabada, fricandó, costelles en fideus i arròs en conill.

I en honor a ella van dir-li al poblat, Gandesa.

Poesia

3a categoria: alumnat de 5è i 6è d'Educació Primària

Títol de l'obra: El Calendari

El desembre s'ha acabat
i el gener ha començat...

Al gener els nens estan contents
perquè s'apropen els reis d'Orient
rises i rialles omplen d'amor les cases.

Al febrer el dia és molt curt
i la gent al carrer no surt
persianes abaixades que venen les gelades.

El març és molt bonic
tots els arbres han florit
i per les vores dels balcons
es veuen els nius tot plens de moixons.

L'abril j'arribat i la pluja ens ha portat
diumenge de pasqua al matí
vaig a buscar la mona a cal el padrí.

El mes de maig a ja esta aquí les cireres per fi podrem collir
que si ve el rossinyol només quedara el pinyol.

El juny ens regala
una festa sangrada
cantarem i riurem i la coca de sant joan en menjarem
al voltant de la foguera dansarem.

Al juliol
amagat del sol
dies de piscina
gresca a la matina.

Al agost festes majors
gresca a la fresca
balls de faldilles i mantons
omplen de gent els porticons.

Ja és hora de veremar que el setembre s'acaba d'aiguaitar
estisores a esmolar que el raïm hem de tallar.

A l'octubre la tardor deixa el terra de color marró
les orenetes se'n van
però ja tornaran

Al novembre
les estufes pots encendre
celebrem la castanyada
a la matinada

El desembre gela
fa un fred que pela
pero la màgia del nadal
ens omple la casa de regals

El desembre s'ha acabat
i el gener ha començat...

Jaga

Poesia

3a categoria: alumnat de 5è i 6è d'Educació Primària

Títol de la Obra: La Pau

Amb la mà al cor començarem,
la guerra no volem,
la PAU tornarà,
i les males vibres se n'aniran.

Contents celebrarem i
amb la mà a dalt cridarem,
visca la PAU i no parem.

Un món millor podem
aconseguir si entre
tots convivim.

Jo vull la PAU,
no la desigualtat
ni l'atac.

La PAU és el camí
l'alegria i l'amistat,
jo vull la llibertat
i ja està.

La pau hem de recordar,
i sense descans
tots plegats hem de millorar.
Volem ser feliços,
viure amb alegria,
per això hem de treballar,
sense descans nit i dia.

Un petit detall
és un gran pas,
sense descans

la PAU serà
un gran regal.

Encara que sigui difícil
la guerra ha de desistir,
en la violència acabarem
hi ha la vida tornarem.

No vull acabar
aquest poema,
sense desitjar-vos
una PAU plena.

Creon

MODALITAT: Narrativa breu

CATEGORIA: 4ª Categoría

TODO A LA VEZ

Aburrido vigilo las caras, sentado en los asientos vacíos de un aeropuerto, a mi alrededor la gente se movía de un lado a otro a toda velocidad o simplemente alargando el momento de su partida lo máximo posible. Era medianoche y yo estaba en medio de una larga jornada de espera para mi siguiente vuelo, a mi destino final. Parecía que me había marchado de casa hacía una eternidad pero en realidad eran solo unas horas.

Siempre me habían fascinado los aeropuertos, ya que se viven tantas historias y emociones dentro de un mismo lugar. Disfrutaba mucho de analizar las expresiones de los demás y fue eso exactamente lo que hice.

Decidí fijarme primero en una chica bastante joven, que se sujetaba con fuerza a su pequeña y única maleta, miraba nerviosa a su alrededor y luego volvía a mirar su móvil, enseguida supe que se marchaba para irse a finalizar su carrera universitaria al extranjero, pero le aterraban muchas cosas: dejar solos a su padre y su hermana, no cumplir sus expectativas, quedarse sola, decepcionarse a sí misma...Pero nada de eso sería así, porque iba a poder terminar su carrera y ser profesional, iba a conseguir las amistades que siempre quiso e iba a tener su felicidad deseada.

Después centré mi atención en una pareja, que se sujetaban las manos con firmeza, ella dormía en el hombro de su novio y él le acariciaba el cabello con dulzura. Pude deducir que estaban escapando de sus familias. Eran una pareja que se conocían desde pequeños, desde muy niños pero pertenecían a familias de diferentes clases sociales y sus padres les prohibieron estar juntos. Los enamorados se dieron cuenta de que su amor era más grande que cualquier cosa y la única manera de poder vivir su amor era alejándose de todo, aunque eso implicará también a sus padres. Pero los trágicos amantes no sabían qué tanto sacrificio no valdría la pena, ya que el chico acabaría muriendo en un accidente de coche.

Seguidamente analicé a un chico, que parecía que había llorado muchas horas e intentaba disimularlo. Se dirigió a la salida con el cuerpo tembloroso, pues resulta que el joven vivía fuera, desde hacía mucho tiempo y aunque se comunicaba a menudo con sus padres sabía que ellos le ocultaban cosas. Pocos meses antes su padre había enfermado gravemente y el día anterior le había informado de su dolorosa muerte. Al instante buscó la manera de volver a casa y poder asistir al entierro de la persona que más amaba en su vida y de la que no se pudo despedir. El chico se sumiría en una profunda depresión, la cual le llevaría años poder superar.

Atrajeron mi atención una pareja de ancianos que discutían con susurros sobre qué dirección debían tomar, a pesar de eso no desenlazaban sus brazos y reían con complicidad. Ellos se conocieron cuándo eran adolescentes, en la universidad. Se enamoraron profundamente y se amaban cómo nunca imaginaron que fuese posible amar. Ahora se dirigían a hacer un viaje, parecido a una luna de miel, para celebrar sus 50 años de casados.

Finalmente me centré en una familia de tres, la mujer lloraba con disimulo, su hijo la abrazaba a ella y a su pequeño oso de peluche a la vez y el padre intentaba mantener la calma y actuar con tranquilidad. No era difícil adivinar que estaban a punto de irse a vivir a un nuevo país, buscando una vida mejor para ellos y sobretodo para su pequeño niño, aunque eso implicará dejar al resto de la familia, todo lo vivido y todo lo que allí pudieron construir, para tener que enfrentarse a otro mundo totalmente desconocido para ellos. Al parecer les había llegado su hora de abordar el vuelo, se levantaron a toda prisa al darse cuenta de que iban tarde y comenzaron a correr en la dirección correspondiente. Mientras corrían, al niño se le cayó el peluche que anteriormente había abrazado con fuerza y ni siquiera pudo recogerlo. Vi cómo se alejaban, mientras los ojos del pequeño se llenaban de lágrimas. Enseguida me levanté en busca del peluche y aunque lo intenté, la familia ya había desaparecido de mi vista, así que sujeté el peluche y lo abracé con fuerza, tal cómo su dueño lo había hecho momentos antes.

Me había cansado de analizar a las personas, así que me estiré en los asientos y no sé cómo, conseguí quedarme dormido. Me desperté aturdido, mirando a mi alrededor vi mi reloj y ¡ups! faltaban 5 minutos para embarcar. Cogí mis cosas y me subí al avión, soltando un suspiro, no sé si de alivio, nervios o miedo.

Yo me dirigía a vivir mi propia vida, a ser feliz y cumplir mis sueños. Había estado los veinte años de mi vida dedicándome a los demás, cuidando de los demás, queriendo a los demás y sacrificándome por los demás, cosas que nunca nadie hizo por mí. Pero ya no había nada que me anclara a continuar aquí, lo había perdido absolutamente todo y era momento de crear mi propia historia y de poder hacer lo que a mí me apeteciera, sin miedo a que me juzgarán.

Mis padres a los que había dedicado mi vida entera, para los que siempre actué de manera "correcta" y así no se decepcionaran de mí, los perdí en un horrible accidente y nunca conseguí que se sintieran orgullosos de mis logros, la persona a la que había amado de una manera que dudaba poder volver hacerlo por alguien más, me había abandonado sin piedad y mis dos hermanas desaparecieron, se fueron por ahí en cuánto pudieron y no dieron explicación alguna. Me parece que se olvidaron de que fui yo la persona que más les cuidó cuándo lo necesitaron, tanto física cómo mentalmente.

Todos mis sacrificios fueron en vano, así que ahora que no tengo nada que perder, haré todo lo que siempre anhelé hacer. Pienso sobre mi vida, mientras abrazo al oso de peluche fuertemente, intentando que las lágrimas no salgan de su escondite.

Todas esas historias que presencié en el aeropuerto y que las sentí cómo si fuesen en carne propia, tal vez son completa y rotundamente reales o tan solo productos de mi aburrimiento, en la espera de mi hora de embarque. Solo sé que en un aeropuerto es el único lugar en el que puedes presenciar alegría, tristeza, arrepentimiento, alivio, decepción. emoción o terror, todo a la vez.

Estrella

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 4a categoria

MILLOR CELEBRAR QUE ESTEM VIUS

- Ves a comprar!
- Ai mare, no siguis tan pesada
- Pesada per què? No fas res, va, surt de casa, estem a 30 graus i vas en dessuadora i pantalons de xandall, no vas a la piscina, no fas res, t'agafarà alguna cosa!

Ella tenia raó, no sortia de casa, és que em mirava a l'espill i no em coneixia, veia com no tenia un bon cos i no parava de veure'm inseguretats. Em deien que sortís de casa, que anés a la piscina amb les amigues, però, a la piscina has de portar Bikini o banyador, i no volia que se'm marquessin les meues imperfeccions, ni que se'm notés la grassa de les cames.

Decideixo anar, m'atreveixo amb uns pantalons texans i una camiseta? Potser se'm veuen massa els braços, puc provar uns pantalons curts amb una dessuadora? Però se'm veuen les cuixes. Al final vaig amb uns texans i una dessuadora. Sento molta calor, però no hi puc fer res.

Primer passo per la botiga del pa, on està l'ama de la botiga i dues dones parlant de coses de la vida.

- L'última? (pregunto per saber darrere de qui vaig)
- Jo xiqueta!

Faig una rialla i li dono les gràcies. L'observo i penso, que no deu tenir problemes ella, tan feliç, tan somrient...

CONSOL:

Bona dona, però el seu fill és un interessat que només la vol pels diners. Ve de tant en tant a buscar diners i torna a marxar. És molt bona gent, la veritat, sempre saluda, et parla, en fi, molt simpàtica. La seva filla l'adverteix del seu germà, però ella no en fa cas.

Però l'altra dona, la que estava parlant amb la Consol salta.

- Nena, que no sents calor en això que portes?! Mare de Déu! Quina calixt, treu-te això, que sabem que tens molles, però deus de patir una calor.

JOANA:

L'odien la majoria de nens del poble, i per aquest motiu ho passa molt malament a l'estiu, perquè tots els nens i nenes li toquen el timbre a la nit. Té un fill, però va marxar de casa als divuit anys, no té cap amiga confirmada, però sempre s'acull a qualsevol conversa. Sí que em fa una mica de pena, però no és gens de bona persona, sempre contesta malament als joves, tot i que la majoria mai li hem fet res.

No sé com reaccionar, però per sort, la Paquita, la panadera crida a la següent, i per la meua sort, era la Joana. En marxar totes dues dones grans d'aquella conversa, em tocava a mi.

- Em pots fer un favor?
- Sí senyora Paquita, és clar!
- No li facis cas a la Joana!

Faig una rialla i li dic el que vull per comprar.

PAQUITA:

Té 57 anys, és una dona encantadora. Està feliçment casada, té dos fills responsables, estudiosos i educats, però per culpa d'això, ho van passar malament a l'escola i van haver de passar per molts judicis. Això encara la perjudica en l'actualitat perquè a la gent que van denunciar encara tenen mania a la Paquita per haver-los denunciat, i tot i que la majoria del poble està amb ella, aquells encara li fan alguna malifeta com pintar-li la fatxada i ningú no diu res.

En sortir de la fleca, em trobo a Marcos, que està com la majoria de cops a la plaça venent números per la "once"

- Bon dia Marcos!
- Hola, què vols uns números per la "once"?
- Vinga, va, te'n compro un.

Li responc per ser bona gent, perquè així "treballa" i amb els números que ven té un petit sou, a part del que ja rep per ser discapacitat.

MARCOS:

Va amb cadira de rodes, va sofrir un accident amb transport públic amb 20 anys, ara en té uns 30. Va estar debatent entre la vida i la mort, però al final encara va tenir sort, ja que podent morir, només va perdre una cama.

Marxant de la plaça em creuo amb la Martina, té la meua edat, però és molt dolenta, sempre em crida amb el malnom de "gordita"

- Ei! *Gordita*!
- Martina, deixa'm!
- Ui, que tens por *gordita*?!

MARTINA:

Els seus pares són divorciats, el seu divorci va començar amistós, però es van barallar finalment perquè cap dels dos volia tenir la responsabilitat de la Martina i la seua germana Ona. La Martina ho va passar molt malament, i ara ho paga amb la gent del seu voltant, com puc ser jo. M'he fixat que busca els defectes de la gent que tenim una vida familiar bona.

- Martina, busca't una vida i no molestis als altres! (Venia el meu recent amic Alí)
- Alí, no et posis, torna al teu lloc! (va marxar escridassant)

Quan ja estava fora, l'Alí se'm va apropar.

- Deixa-la, Ja saps com és.
- Ja ho sé, però em fa molt mal tot el que em diu.
- Alí, la meua vida és una merda.
- Per què ho mires així?

ALÍ:

És procedent de Gaza, actualment en guerra. Té 17 anys. El volien cridar per combatre a la guerra, però la seua família el va voler salvar, ha hagut d'anar durant una setmana en un camió, tancat, sense poder sortir. Quan passaven algun control havia d'amagar-se en un forat que hi havia entre una barra i la part superior del camió. Va arribar a Espanya convençut que el voldrien ajudar, però es va trobar amb un país racista, on ningú el volia. Per Barcelona va conèixer a Manu, un home del poble que li va donar feina al camp. Actualment, estudia i treballa al meu poble, però tot gràcies a Manu i la seva dona Maria.

- Saps perquè segueixo feliç cada dia? Doncs perquè ara mateix, hauria d'estar mort. Tinc la sort de ser viu, d'aixecar-me cada matí i veure que tinc un dia més de vida, per mi, això és el plaer més gran que tinc!
- Jope Alí!
- Mira, escolta'm, no dic que el teu problema sigui menys greu, però tu pensa que està viu és un privilegi, la mort és com un gran sorteig on tots estem escrits, si ens toca, ens toca, però si no ens toca, hem de viure feliços, sense preocupacions!
- Tota la raó Alí!

No ens hem de preocupar de les petites coses, i en què pensaran els altres, perquè tots tenim les nostres coses, tots passem o hem passat per alguna cosa. Tot i que vull que la gent noamenti de mi, ni de les meues coses, la societat és així, jo mateixa soc així i ara he decidit no canviar-ho, si volen parlar de mi que parlin, he d'aprendre a valorar-me, cuidar-me i mirar-me a l'espill i poder dir el meu nom amb orgull. A més, com diu Alí, hem de celebrar que estem vius!

A mi, ara, no em frena res! Arribo a casa i ja sé què fer. Just tocadetes és quatre de la tarda, em poso el meu banyador, res de vergonyes ni en què pensaran, ara ja soc jo i punt.

- Has vingut!
- És clar Alí, hem de celebrar que estem vius!!!

LA PRIMAVERA Y SU FIN

Llega la primavera
que lo llena todo con sus olores,
el campo y los paisajes
los tiñe todos con sus colores.

Lo que más me gusta es
la diversidad de flores
y con ellas lleno mis jarrones.

El Sol brillante de cada día
me llena el cuerpo de energía y alegría.
Por las tardes me gusta pasear
y oír a los pajarillos canturrear.

Llega Semana Santa
y también pascua,
a la calle salimos a ver
la procesión y seguimos
el paso de la percusión.

El domingo de ramos,
bendecimos la palma y
su olor nos llega en el alma.

La mona el lunes,
comemos junto a
los amigos.
Nos comemos una gallina de chocolate
y hablamos toda la tarde.

Reímos, cantamos y bailamos
hasta que aparece el atardecer
y volvemos a casa porque
tiene que anochecer.

Aunque a los amigos queremos ver,

a la rutina nos cuesta volver.

Toca estudiar y los
exámenes aprobar.

Las semanas rápido pasarán
y San Juan saldremos a festejar,
con él el verano llegará y las
ganas de mar no faltarán.

Los pueblos de fiestas
y gente se llenarán hasta encontrar su fin
y llegar al nuevo curso al fin.

Modalitat: Poesia

Pseudònim: Mozart_EL PIANO

Categoria: 4^a

EL PIANO

El piano és el meu amic,
fa cinc anys que està amb mi
tant de dia,
com de nit.

Et van inventar fa segles
i encara tens les vuitanta-vuit tecles.
Un dels primers va ser el clavecí,
però ara ningú el fa servir.

Quan em sento trista,
sempre m'ajudes.
Mai em deixes sola,
al contrari, m'acompanyes.

De ben petita tenia clar
que volia fer música,
i de tots els instruments
a tu et vaig triar.

Amb tu he descobert moltes coses,
escales, estudis i melodies.
I si no m'abandones,
no deixaré d'aprendre.

RISAS EN RUTA

El mundo se ha convertido en un divertido stand de comedia, donde la risa es la moneda más valiosa y la divisa suprema. Los comediantes se consideraban el alto de la pirámide, eran los más respetados, valorados y codiciados. Desde los animados mercados hasta los majestuosos palacios reales, el sentido del humor prevalecía en todas partes, que regía cada interacción y gobernaba cada transacción: si no hacías reír, no ganabas dinero.

En medio de todos estos anhelados comediantes, se encuentra Chuck, un perseverante artista con una determinación férrea. Aunque tenía un espíritu indomable de cómico y su deseo de hacer reír a las personas era lo que le mantenía en pie, sus numerosos intentos para hacer reír nunca dieron su resultado, ya que sus métodos de comedia eran algo obsoletos y anticuados en comparación a la vanguardia humorística del momento. Chuck, en esfuerzo por reinventarse y hacer reír a alguien de una vez por todas, decidió realizar un número espectacular que desafiara la comedia tradicional. Consistía en un desfile de trajes extravagantes y una serie de imitaciones exageradas de personalidades famosas, todo ello mientras realizaba trucos de magia improvisados. Como se puede suponer, fue un desastre: los disfraces se desgarraron, los chistes no causaron más que miradas confundidas y los trucos de magia fallaron estrepitosamente; el público, en lugar de reír, miraba con incredulidad y desconcierto, preguntándose qué estaba sucediendo en el escenario... Así que después de la vergonzosa actuación, decidió embarcarse en una aventura que cambiaría su vida para siempre: estaba decidido a encontrar el chiste definitivo que causaría risas incontrolables.

Chuck se dirigió hacia el bullicioso y ruidoso centro de la ciudad, donde los comediantes más famosos y renombrados realizaban sus actos en escenarios relucientes. En el camino, se topó con un variopinto grupo de inadaptadas que acabarían siendo sus compañeros de escenario: Bobo, un payaso mudo cuya expresividad facial rivalizaba con las palabras; y Beak, un loro sarcástico cuyas observaciones punzantes dejaban a todos sin aliento (o, al menos, sin aire para reír). Juntos, formaron un trío desternillante y ridículo, pero estaban dispuestos a enfrentar cualquier desafío cómico que se interpusiera en su camino.

Cuando llegaron a la ciudad, vieron el máspreciado e importante stand de comedia: el teatro de la *Carcajada Real* y todo soñaron lo mismo: conseguir actuar allí. Esa noche actuaba el señor L. Labia (Leo Labia), el comediante más famoso del mundo.

La tropa consiguió poder actuar en la noche en un pequeño bar del centro, llamado Bar Bero (ya que anteriormente era una barbería, pero tuvieron que realizar cambios debido a la revolución humorística). El espectáculo fue un auténtico horror. Chuck se tambaleó en el escenario y su número no causó ni una pequeña sonrisa entre el público. Sin embargo, Chuck decidió no desanimarse, y se encontraba listo para el nuevo desafío el próximo día.

Al día siguiente, se levantaron y se fueron a desayunar. Chuck y Beak estaban comiendo, mientras que Bobo todavía no se había despertado.

- ¿Ves, Beak? El teatro de la Carcajada Real es el verdadero lugar donde los grandes comediantes hacen historia. ¡Tenemos que estar a la altura!— dijo Chuck.

- Ah, sí, el lugar donde los chistes buenos se vuelven legendarios y los malos...-dijo mirándose a Chuck— bueno, los malos son olvidados tan rápido como un pájaro pierde una pluma.

- No necesitamos ser pájaros, solo necesitamos... Mmm... ¡Encontrar nuestro propio vuelo cómico! ¡Sí, eso! ¡Exactamente eso!, tal y como hizo L. Labia.— respondió Chuck.

- ¿Nuestro propio vuelo cómico? ¿Hablas en serio? ¿Vas a decir eso después de lo que sucedió anoche en el escenario? - dijo con prepotencia Beak.

- Sí, vale bueno... Sí, puede que no fuera nuestro mejor momento, pero ¿quién dijo que la perfección es divertida? ¡Es en las imperfecciones y los errores donde encontramos el verdadero humor! - argumentó el cómico.

- Sí claro... Hablando de imperfecciones, ¿viste el sombrero que llevaba aquel tipo en el escenario? Parecía que estaba intentando ocultar en su cabeza un nido de golondrinas...— añadió el loro.

Chuck no pudo evitar reírse y fue entonces, cuando entró Bobo.

"¡Hola, amigos!", intentaba decir Bobo con gestos exagerados mientras señalaba su garganta.

— ¡Hola, Bobo! ¿Qué tal tu día?— contestó el comediante.

"¡Horrible!", intentó expresar haciendo una mueca exagerada de desastre. Después señaló su cabeza y sacó un papel para escribir: *He perdido mi sombrero favorito.*

Esa misma noche, consiguieron otra oportunidad para actuar en el Bar Bero. Tuvieron que participar en una competencia de humor con otros artistas, donde debían improvisar chistes sobre la marcha. A pesar de las bromas torpes y los momentos incómodos, Chuck y su equipo se mantuvieron unidos, haciendo todo lo posible para hacer reír de una vez por todas a la audiencia. No se obtuvo ningún resultado.

Chuck entonces, comenzó a cuestionar su propia habilidad para hacer reír a la gente: ¿Realmente tenía lo que se necesitaba para hacer reír a la gente? ¿Para encontrar el chiste definitivo? ¿O sería recordado como el pésimo y ridículo comediante que nunca pudo hacerlo? Fue en medio de esta crisis cuando ocurrió un giro inesperado: en un momento de desesperación, Chuck y su pandilla se dieron cuenta de que la clave no estaba en el chiste perfecto, sino en la autenticidad y la capacidad de poder reírse de uno mismo. Con esto en mente, Chuck se preparó para su actuación final: hacer un monólogo, junto a sus

compañeros, explicando su búsqueda absurda y sus aventuras en el camino. Después de un chiste, se desató una pequeña risa pero contagiosa en el público. Fue una risa que resonó en todo el bar, una risa que unió a toda la gente en un momento de alegría compartida. Por fin lo habían conseguido: encontrar el chiste o la broma definitiva para hacer reír a la gente.

A partir de ahí, su vida tomó un nuevo rumbo. Chuck y su equipo continuaron viajando juntos por todo el país (Consiguieron actuar en el gran teatro de la Carcajada Real) y después de un tiempo, por todo el mundo. Aunque después de un tiempo, se separaron.

Beak, con su ingenio sarcástico y su agudeza verbal, se convirtió en una sensación de las redes sociales, donde sus comentarios ingeniosos y su personalidad carismática lo hacían ganar millones de seguidores. Además, hacía monólogos en Madrid, imitando e inspirándose del inigualable humorista español Eugenio.

Bobo, a pesar de su incapacidad para hablar, se convirtió en un maestro de la expresión facial y el lenguaje corporal, utilizando su talento para comunicarse de manera efectiva con el público y hacer reír a la gente sin decir una sola palabra. Su acto mudo se volvió un icono en el mundo del espectáculo y la vanguardia humorística

Finalmente, Chuck encontró el éxito en el mundo del humor. Se convirtió en uno de los comediantes más respetados y queridos de su generación, ya que mostraba autenticidad y poseía una impresionante habilidad para conectar con la gente a través del humor.

Christie

Modalitat: Narrativa Breu

Categoria: 5ª categoria (1r Batxillerat)

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 5a categoria: alumnat de 4t ESO a 2n Batxillerat o equivalents

Títol: La autopsia

Pseudònim: igual

La autopsia

Misma escena, mismos acontecimientos, todo era igual, pero me era imposible acordarme del motivo, no podía saber que iba a pasar, aún así sentía que sería mi fin, nunca podré olvidarme de ese 12 de julio.

Era una mañana normal, como habían sido todas, me acababa de levantar y me estaba preparando el café matutino para empezar el día con energía, sabía que iba a ser un día duro de digerir, me tocaba hacerle la autopsia a un muerto y la sensación siempre es la misma, nunca te apetece. Por lo menos la espina que se te clava se compensa con el capital generado mensualmente. Si te soy sincero no era un trabajo que hubiera estudiado de no ser por el asesinato de mi hermana. Al menos esa es mi teoría, ya que el encargado de hacerle la autopsia dijo que había sido un suicidio, puesto que ella padecía un cáncer mortal, y que antes de morir un día aleatorio prefería quitarse ella misma la vida, pero me niego a pensar eso, no lo habría hecho, lo sé. Ella era feliz, tenía sus dos hijos, un chico y una chica, eran muy pequeños, pondría la mano en el fuego a qué seguro que no se acuerdan de su voz, ni de ni siquiera del brillo de sus ojos.

Hoy en día el hombre encargado de esa autopsia está bajo investigación policial, lleva entre rejas dos semanas, ya que es el mayor sospechoso que hay. En un principio se supone que fue el mismo el encargado de asesinar y acabar con la vida de una persona tan bella. Igualmente, no me encajaba, por el hecho de que no tenían ningún tipo de vínculo con el supuesto asesino, por lo que me hacía dudar de vez en cuando, igualmente, había algo en mí que me causaba una incertidumbre por saber quién era ese forense, me resultaba familiar, como si siempre lo hubiera visto y que lo conocía de toda la vida, aunque la única vez que intercambiamos palabras fue cuando me comentó la causa de la muerte de mi hermana.

Cuando llegué al edificio situado en la calle Rey Roma, 21 y traspase la puerta tuve una sensación diferente, el mundo se había callado, nada se movía, solo era yo y nadie más, continúe avanzando hasta las taquillas, donde los empleados solemos dejar los objetos que llevamos encima. Seguidamente, me desinfecté las manos, me lavé la cara y me puse el traje para empezar la autopsia. Cuando entre a la habitación donde se realizaban este tipo de prueba me encontré con Sofía.

- ¡Ei! Buenos días - Dijo Sofía con una común pero contagiosa sonrisa.
- Buenos días... - Contesté
- Ui, ¿Estás bien? Te noto un poquito apagado - Me comentó Sofía.

Sofía tiene un don, y puede detectar cómo se siente una persona, es la persona más empática que he conocido, por eso es ella la encargada de comentar la causa de las muertes a los familiares.

- Bueno... Es que no me gustan mucho estos días, ya sabes que nunca me ha parecido algo interesante el conocimiento sobre las muertes de personas que nunca conocí - Le comente
- Pero ya sabes por qué estás aquí y que sepas que te ayudaré, los dos sabemos que la historia que te contaron no fue real, fue el camino más fácil el hecho de calificarlo como suicidio y ya, hay mucha gente envuelta en este mundo, la cual no quiere mojarse las manos y prefiere el camino fácil al correcto - Me dijo Sofía medio molesta
- Bueno, empezamos - Dije una vez supuse que ya había dicho todo lo que tenía que decir.

Era un muerto más, no tenía mucho misterio a simple vista, parecía que había muerto debido a un cáncer, metástasis, las primeras señales fueron sus huesos tan débiles, pero cuando cogimos una pequeña muestra de su pulmón y la pasamos al microscopio no podía ser más claro que era un fumador nato, aparte también tenía señales de cáncer en el páncreas y piel, por lo que en un principio parecía causa natural. Justo cuando estábamos rellenando la hoja sobre la causa de muerte, Sofía me llamó, me dijo que me fijara bien en sus muñecas, tenía unas marcas de hilos, muy finas, casi tanto como lo es la punta de un alfiler, a simple vista no se ven, se necesitaba de una lupa y aun y así tenías que fijarte bien. Cuando Sofía supuso que la historia que teníamos en un principio era errónea, activó el código 140 penal. Seguimos con nuestra investigación y al final pudimos hallar el verdadero problema. Era una chica joven, tenía 32 años, tenía dos hijos, un chico y una chica. Parecía muy simpática, pero eso nunca lo pude descubrir, tenía unas cuerdas vocales muy bien cuidadas, por lo que la teoría de fumadora se fue al garete, padecía de un cáncer natural y no debido a cosas externas como lo era fumar, sus ojos, sus ojos eran admirables... Azul cielo, brillantes como lo es una constelación, era una escena majestuosa, el ver como un ser inerte puede seguir con tanta vida.

Sofía se fue de la habitación un momento y en ese momento vi como algo se movía en la camilla, era aquella chica de 32 años, se acababa de mover su brazo izquierdo y levantado su índice, apuntando hacia mí, me asuste, y mi reacción fue coger una anestesia la cual usamos para hacer pruebas de infartos y se la clave en la yugular, hice presión en la parte superior y la aguja se clavó en su vena, vi como el líquido de la anestesia bajaba lentamente mientras sus ojos visualizaban la nada, no podía saber que acababa de pasar, lo único que pude haber supuesto era el hecho de que haya sido un espasmo muscular, pero ya era tarde para teorías, estuviera muerta o no, iba a ser yo el acusado... Fui yo el encargado de retirar su granito de arena dentro de este mundo, acababa de matar... asesinar a una mujer. No podía explicármelo...

Sofía volvió a la sala, y yo escondí la jeringuilla bajo mi manga.

- ¿Estás bien? Te noto nervioso - Sofía acababa de volverlo a notar
- ¿E? Sisi, no te preocupes, es que creo que he encontrado la causa de su muerte - Le mentí
- ¿¡Así!? ¿¡Y cuál es!?- Exclamó exaltada

- Valorando la idea de que llevara pulseras, aquellas marcas podrían ser de estas, y no causarse de un asesinato, sino de un simple cáncer que fue expandiendo al rededor de su cuerpo - La volví a engañar
- Pues es verdad jajaja, como no se me había ocurrido - Dijo con una sonrisa dibujada en su rostro
- ¿Quieres ir tú a comunicarlo a sus familiares? Ya que esta vez lo has descubierto tú, su hermano en la sala de espera en el asiento 2 a - Me ofreció Sofía
- Vale, ahora mismo voy - Afirme

Una vez se lo comuniqué al hermano, este me dijo que no, que le era imposible de procesar la información dada, se negaba a pensar que era una muerte natural. Le invité a un café y le dije que era muerte natural, no tenía otro tipo de explicación.

Después de unos días un oficial llamo a la puerta, al abrir la puerta este me cogió, me puso las esposas y me comento que no tenía derecho, a hablar, después de una serie de juzgados, por lo que se supone que es el asesinato de una chica de 32 años el juez me acuso de asesino y me metió en prisión, justo hoy cumpla dos semanas.

La flor de maig

La rosella triomfant s'alça al cel en llibertat,
papallona rogenca que ha viscut esperant el vol,
com trobadora que persegueix paraules,
com núvol gris que recerca la tempestat.

Bufa el vent...

Arriba la flor de sang, un xic decídua
a un paratge inhòspit i estrany,
on les fulles duen colors cridaners
i als vocables se'ls emporta el cerç.

Bufa una mica més ...

Arriba la rosella, quasi marcida,
a unes mans cansades, modelades pel temps,
la flor rogenca li porta velles memòries,
sospirs entrebancats de nits caldejades.

Bufa més fort...

Cau a terra la rosella carmesina,
vestida només amb un pedaç de pètal.
Recorda els temps plantats que passen febles
i sanglota pensant amb l'enyor de la terra.

Bufa molt fort...

L'últim pètal s'escau entre la fosca nit.
I ara qui refugiarà els estams de la floreta?
Qui atansarà el vestigi de la vida
a la tendra rosella marcida?

... Quietud...

Pobra princesa de primavera,
que volia ser llaor d'un gran arbre fruïter
per créixer amunt, amunt fins a acostar-se al cel,
ara només li queda tija i llàstima.

Passen pel camí uns dits menys tristos,
que intenten replegar els trossos del babol,
de mica en mica sembla que s'arregla,
però bufa fort un altre cop i ella torna a ser marcida.

Les mans ara tristes, tristes, la rosella dolça, dolça.
La rosella dèbil, dèbil i la terra trista, trista.

- Modalitat: Poesia
- Categoria: 5a categoria (alumnat de 4t d'ESO a 2n Batxillerat o equivalents)
- Títol: La flor de maig
- Pseudònim: Gèminis

RIUS DE VIDA, BATECS D'EMOCIÓ

La sang és el nostre riu de vida,
on el seu cabal l'escoltem amb l'oïda.
És la nostra identitat, és el nostre ser,
és el record del que serem i del que vam ser.

En les venes, cabals flueixen,
i els nostres anhels absorbeixen.
El pare i la mare són de la mateixa qualitat,
i els gens s'han fomentat.

La impetuositat per dintre la trobem,
i el nostre ser abracem.
El món interior, raig de vida és,
per a què la nostra persona sortís.

El riu vermellós, els sentits transporta,
que en el nostre cor despertà.
L'ésser és sang, sang que és vida,
i al nostre ésser a viure convida.

En cada gota, esforç, alegria i felicitat sortiu,
i les ombres i penes esfumen.
La sang és el vincle d'unió entre l'interior i l'exterior,
i a cada pinzellada de temor eclipsa l'amor.

Som el ritme incessant de la vida,
la melodia que ens uneix a tots.
Tot el que som és sang,
una història que flueix sense final.

MODALITAT: POESIA

CATEGORIA: 5A CATEGORIA: ALUMNAT DE 4T ESO A 2N BATXILLERAT O

EQUIVALENTS

TÍTOL DE L'OBRA: RIUS DE VIDA, BATECS D'EMOCIÓ

OBRA SIGNADA PER MUSSI

La retirada del Sicilià

Devia ser mig matí quan picava al timbre de Can Carbó i m'obria la tia Maria, embolicada amb una bata vella.

—Bon dia —vaig dir, escrutant-la amb la mirada.

—*Ai, ets tu fill! —va cridar—. Espera't, que ara te les porto.*

Al cap de pocs minuts, la Maria, tota despenada, va tornar amb una caixa de llauna gran i pesada, que ben segur acabava de rescatar del fons d'un armari.

—He vingut perquè, com li vaig dir, estudio cine i m'agradaria fer un documental sobre el seu home i la relació que va tenir amb el cinema del poble.

—*Ah... Pues sí, xiquet, ara ho has dit: la relació de veritat la va tindre en lo cine, io devia ser la tonta que l'aguantave entre setmana* —va respondre, somrient.

En compte, vaig agafar la caixa de les seves mans.

—Quan hagi acabat de fer-les servir, li vindré a tornar.

—*Queda-te-les; io no les hai mirat mai més. Lo xic que les va gravar, ara fa molts anys, també volie fer-li un reportatge al meu Antonio, en pau descanso.*

—Com es deia ell?

—*Amadeo Servillo. Ere un net de Cal Sicilià.*

—I no el va fer, el reportatge, al final?

—*Va començar en moltes ganes, però conforme preguntave a la gent del poble, va deixar de gravar. Poc después, em va portar les cintes i va dir que no hi haurie pel·lícula.*

—Per què?

—*Per por a que tot este projecte acabés en la pau del meu home, la meua, i la dels veïns que hi participaven.*

—I per què hauria de passar això?

La Maria va fer una ganyota irònica.

—*Pueblo pequeño, infierno grande...*

—Però si només és una pel·lícula.

—*Pot ser... però aquí de pel·lícules cadaqual se fa les seues; no mos agrade que mos la faiguen los atres* —va respondre la Maria mentre semblava que sondegés la profunditat del meu caràcter amb la mirada.

No vaig poder evitar que se m'escapes un somriure. Sabia que, segurament, tot això formava part del repte de qui es proposa fer la seva primera pel·lícula.

Vaig arribar a casa el tiet i vaig encendre el televisor de les golfes, lloc on havia decidit que estaria la meua oficina d'investigació per tot el relacionat amb el documental. Acabat l'estiu, tornarien Barcelona i les classes, i tenia poc temps per descobrir la vida del difunt projeccionista i filmar una retrospectiva. Vaig connectar al televisor vell l'aparell d'VHS que havia estat buscant durant sis mesos per les botigues de bagatel·les del Raval. Estava fet pols i alguns dels botons no funcionaven, però serviria.

Vaig separar la tapa del cos de la caixa amb gran esforç i milions de partícules de pols es van catapultar enlaire. Vaig treure una cinta, sobre la qual es podia llegir "Eudald Casals" escrit amb retolador verd, i la vaig introduir al reproductor. Després d'un segons d'interferències, la imatge es va revelar a la pantalla, fent-se progressivament més nítida.

En una cadira seia un home d'uns seixanta-quatre anys. Estava a l'aire lliure, al que semblava l'exterior d'un mas, i el vent li movia el pèl d'un bigoti frondós i blanc. L'oscil·lació de la càmera, que apuntava cap a l'horitzó, delatava la presència d'una segona persona que la sostenia.

—A què s'ha dedicat vostè durant la seva vida? —preguntava una veu tranquil·la i crítica, amb un lleuger atavisme italià en l'articulació.

—*Principalment, carnisser. Sempre hem tingut animalets a casa.*

—I també ha escrit llibres?

—*Bueno, sí, també. Vaig començar de manera autodidàctica, i he escrit uns quants llibres, diguem-ne històrics i antropològics del poble, però sempre m'ha faltat esta miqueta de formació.*

—Així vostè coneix bé el passat del poble?

—*Home, ia ho crec que sí. Per a bé i per a mal.*

—Quants cinemes ha tingut el poble durant la seva història?

—*El de Ca Dorondó, el del Mercat, el del Saló Parroquial, el de l'antic Cuartel i el del Casal... cinc en total.*

—Per a quants habitants?

—*Vam arribar a ser uns mil dos-cents. Actualment, en som poc més de cinc-cents.*

—I quantes sales van arribar a funcionar al mateix temps?

—*Que funcionessen a l'hora, tres. Durant uns set anys, aproximadament.*

—Tres cines funcionant per a mil persones? No és molt? —preguntà amb perspicàcia el Sicilià.

—*Què et penses abans, company? La cosa ere diferent. No hi havie teles, i els que en tenien, un canal i en blanc i negre; els més pobres, o sigue la majoria, arràdio. La gent esperave lo cine del domenge en candeletes.*

—Com era un diumenge, abans?

—*Com ere?!... Una festa! De missa, al futbol, i del futbol al cine tota la tarde. La gent es barallave per entrar.*

—Per què la gent hi anava tant abans al cine i ara quasi no hi va?

—*Perquè quan la gent ha tingut medis i diferents opcions, ha demostrar un individualisme i un tancament terribles.*

—I si ja hi havia una sala de cinema que funcionava bé al poble, per què en van obrir més?

—*Oh... pues perquè a n'este poble, no ho sé als altres, si a un li va bé no se li pot perdonar. Els vells abans dien que quan surt el sol, surt per a tothom...però a la pràctica, mèu!*

—Enveges?

—*Semble que aquí tenim la tendència de segar l'herba de davall els peus de la gent que fa coses*

—va respondre l'home.

—I qui ha sigut Antoni Carbó per al poble?

—*Antoni Carbó ha sigut un autodidacte. Ha sigut lo motor del cine del poble. Quan la Junta va amenaçar en tancar l'última sala de cine, ell va dir que se'n farie càrrec, i així ha sigut. Fent un esforç terrible, posant perres de la butxaca i perdent-les, i, fins i tot contactant l'àngel de la guarda, ell ha mantingut el cine obert. A més a més de gravar un arxiu històric dels actes i les festes del poble.*

—Té valor aquest arxiu?

—*Que si té valor?! Coranta anys d'història, guardats en imatge i sonido?! Company... hauries de caminar molt per trobar uns fons com este. Molts pobles el voldrien tindre i no poden!* —va concloure el senyor Casals.

Vaig aturar la reproducció, totalment sorprès per la contundència de les paraules de l'entrevistat. Després d'uns segons de reflexió, vaig agafar una altra de les cintes. Aquesta resava "Carme Lledó", i la vaig introduir a l'aparell. Una dona d'uns setanta-cinc anys i expressió benèvola, seia a davant la càmera amb les mans entrecreuades.

—Vostè anava al cinema de petita?

—*Cada domenge sens falta.*

—Amb qui hi anava?

—*Ai, pues tota la pandilla nostra. Hi estàvem tota la tarde.*

—Hi anava molta gent al cinema abans?

—*Ui! Molta... molta. En aquella època anar al cine ere una xauxa. Es feien files d'una hora per poder agafar butaca.*

—I com és que avui la gent no hi va?

—*Perquè abans no teníem més distraccions que aquella, i ara tenen tantes coses que no saben quina fer... Poden fer tant, que no fan res.*

—Quines distraccions tenien abans si no era anar al cinema?

—*Ben poques. Nàvem en les amigues a la Via a esperar lo tren i lo vèem passar. Era una novetat.*

—I quin ava ser l'última sala de cinema en tancar al poble?

—*La del Casal.*

—I qui la portava?

—*Lo tio Antonio Carbó. Natres li diem lo Cinero.*

—I què gravava Antoni Carbó?

—*Pues les festes de poble, les provessons, les carreres dels quintos...de tot. I después ho ficave en una cinta i ho venie als veïns. A mi sempre me la portave a casa, i después ho pots mirar sempre que vulgues perquè no es gaste.*

—I què va passar amb el cinema del Casal quan Antoni va dir prou?

—*Antonio no va dir prou. Li van dir los anys i la salut. I des de que ell no està, no hi ha cine.*

—I no ho continuarà ningú?

—*Qui?! Per a fer estes coses d'art fan falta ganes i passió. Dos coses que ia no tenim a n'este poble.*

Un cop més, amb el cor encongít per les paraules del testimoni, vaig agafar una tercera cinta: "Jaume Espina", i la vaig introduir al reproductor d'VHS. Un home d'uns seixanta anys, de mirada intel·ligent, observava fora de pla, assegut a la butaca del menjador d'una casa senyorial.

—A què es dedica vostè?

—Soc càmera en un mitjà televisiu internacional.

—Vostè anava al cine del poble de jove?

—Ja ho crec. Abans de marxar a estudiar i viure fora, cada diumenge.

—Què era anar al cine abans?

—Era la clausura perfecta del diumenge. Érem escolanets a missa i, ja durant l'eucaristia, els crios parlàvem de les dues pel·lícules que veuríem a la tarda. I el mossèn ens fotia algun clatellot, si ens sentia.

—Coneix a l'Antoni Carbó? Qui era per a vostè?

—Carbó va ser un resistent. Era algú que quan els cinemes a les ciutats tancaven per falta d'assistents, va tenir el coratge de mantenir una sala de cinema oberta a un poble molt petit. Això no existeix a la majoria dels pobles ni ciutats, i si es va mantenir viu, va ser gràcies a ell.

—Antoni, com vostè, també gravava. Què és el millor de gravar a gent?

—Bueno, jo quan filmo sempre espero que allò que estic filmant em doni algo que no sabia; alguna cosa nova. Per això m'agrada aguantar la mirada i la càmera encesa, perquè, quan et penses que ja no passarà res, passa algo —no sempre— que és màgic: pot ser un núvol, un ocell, l'aparició d'una persona que ja no t'esperaves veure... mil coses.

—Què és el millor que ha filmat?

—El que encara no he filmat —diu rient—. No ho sé, m'han enviat a molts llocs i n'he vist de tots colors, i no perquè hagi filmat a gent morint-se o ballant, puc triar un moment amb més valor que un altre. A mi els colors m'agraden tots.

—I té valor un arxiu com el que ha deixat l'Antoni Carbó?

—Moltíssim. Jo, quan vivia a Palestina, vaig conèixer a un noi de qui el seu pare havia sigut un important fotògraf a Nabius. Feia grans fotos de moments quotidians, aparentment banals, però que, si ara les mires amb atenció, hi pots llegir la història d'aquell instant. Per exemple, a les fotos fetes a l'any cinquanta, es pot veure una secularització de la població femenina de Nabius; si mires com van vestides les noies al seu retrat, i com es vesteixen actualment, pots apreciar que avui en dia aquella zona està patint una regressió sociocultural. I m'imagino que a les cintes d'en Carbó, d'aquí a uns anys, s'hi podrà llegir, d'una forma similar, gran part de la història de la Terra Alta.

Vaig treure la cinta de l'aparell amb un gest veloç i definitiu. El pit em cremava amb una mescla de goig i de por, com cremen i han cremat sempre els pits dels creadors quan saben que han trobat per fi una de les poques històries que *mereix ser* explicada i compartida. Ja no pensava en termes de cinema, sinó de vida i conflictes i comportaments universals: tan arcaics com rabiosament actuals.

Ara comprenia, concloentment, les paraules de la Maria i la retirada del Sicilià en el passat.

Seguint un instint, vaig agafar el telèfon i vaig marcar el número mig esborrat que figurava a la tapa de la caixa de llauna. Vaig esperar més d'un minut, fins que algú va respondre:

—Digui? —va dir la mateixa veu càlida i seca, ara molt més greu, del Sicilià.

—Senyor Servillo? Tinc les cintes que vostè va gravar i les vull convertir en una pel·lícula. Truco per demanar-li permís.

Un sospir va precedir un prolongat i carregat silenci.

—*Madonna...* —digué finalment, emocionat—. Fa anys que espero aquesta trucada.

I ens vam quedar els dos en silenci, pensant: un amb tot el que havia deixat enrere, i l'altre amb tot el que li quedava per endavant.

“Carcallades i coc de maçana”

Narrativa. 6a categoria.

Manterot

Érem tres. De fet, sempre n'havíem sigut tres. Tres amics. Els millors amics. No els més populars, ni els més coneguts ni tampoc, és clar, els qui disposàvem de més seguidors a les xarxes socials. Però érem tres, ens tenien els uns als altres i, amb això, semblàvem tindre'n més que prou. Els “inseparables”, carn i ungla i ungla i carn, des de ben menuts, des de la llar d'infants... Edu, Ramon i... també Norma. I dic “també”, perquè ningú, excepte Ramon, havia tingut mai l'encert de poder ataïllar a sa germana bessona...

Del primer dia que els vaig seguir el joc, perquè em caigueren la mar de bé i amb això ja vaig tindre'n suficient. I com es veu que Norma mai fou una xiqueta gaire parladora, aquella conjuntura del tot anòmala, en cap cas, m'incomodà en excés.

Es veu que, i això ho deixo dit a tall de nota informativa, Ramonet arribà primer i, després, al cap de cinc minuts mal comptats, va nàixer sa germana. I sent que no eren bessons univitel·lins, allí mateix, tot just al moment del part, fou quan es van conèixer... Els companys de classe, el primer dia i només arribar, la batejaren Norma *la Clandestina* i sempre en feren befa. Però a natros, tota aquella conya sarcàstica que s'entestaven a dur entre mans, sempre ens la portà una mica al pare. I el fet de ser-ne tres, malgrat l'evident invisibilitat d'un dels membres de la colla, ja ens anava bé, perquè, d'ordinari, ha corregut la brama que els nombres imparells ajuden a fer pinya...

Norma, a tota hora, fou un poquet massa callada..., però les seues ressenyes i comentaris, de continu, resultaren d'allò més encertats. Sobretot en glossar-me, per boca del seu germà i sense vindre a tall, que no deixés que les adversitats i les dolenteries dels altres em convertiren en una persona que no era. I que si els gratava era perquè els picava; i que si els picava devia ser perquè els hi coïa. I que es veu que un escriptor anglès molt conegut va deixar dit que l'infern gairebé està desert, perquè la majoria de dimonis han campat, campen i camparan pel món dels vius.

Llavors en teníem tretze... Bé, per ser més estrictes, els germans dotze i, la resta un més. I ens pensàvem ser els amos del barri de la Torreta¹, perquè anàvem per on volíem i fèiem el que ens venia de gust. I fumàvem d'amagat els havans que el meu progenitor guardava al segon calaix de la còmoda de l'habitació conjugal. I si teníem quartos,

¹ Barri de la ciutat d'Amposta entre el canal de la Dreta i el riu Ebre.

menjàvem coc de maçana del de Vicent² perquè, segons s'explicava, era el millor del *món mundial*. I jugàvem a futbol un contra un i el tercer córner sempre era penal. I Norma feia d'àrbitra perquè, com jo no podia *vore-la*, no deixava de topar-hi i alientia el joc. I Víctor *lo sordo*, el del bar de la plaça de Dalt, sempre ens ventava aquells brams seus tan curiosos perquè deia que "fotiem massa saragata amb la piloteta dels collons agres". I jo vaig apuntar-me a la Fila³ tot *fent de vore* que m'interessava una de les noies que tocaven la flauta travessera. I la iaia dels bessons tenia barba i s'afaitava d'amagat, però mai vaig fer-ne cap referit groller per no ferir-los-hi els sentiments. I vaig nàixer el vint-i-nou de febrer del mateix any que Gasol fitxà pels "Lakers" i, just per això mateix, és que, de sempre, he dut l'or i el porpra tatuats al bell mig del cor. I els meus aniversaris es celebraven de quatre en quatre i fèiem festa gran. I hi havia gent que deia que aquell encert del calendari només em portaria problemes i em faria ser encara més "raret". I la "gent" sempre ha parlat molt. De fet, potser ha parlat massa. I la gran majoria de malparlars mai han tingut *ni suc ni muc*. I mon iaio Ramon em va oferir uns quants consells de vida abans de traspasar: que no em cordés mai el darrer botó de la jaqueta de música; que la gent era com els ases i mai acceptaria cap mena de divergència; que "comprés i no llogués"; que, en fer-ne cinquanta em sortiria un flotador a la cintura que no podria treure'm de cap de les maneres; que "si no m'anaven bé a la sabateria, mai no m'anirien bé"; que els amics de veritat ho serien per sempre més; que l'home en cap cas va xafar la Lluna perquè Deu no ho hagués permès; i que guardar-se secrets fins al moment del traspàs definitiu no resultava gaire bo per la salut.

Sempre fou un home força saberut el pare de ma mare i rabosí i... també un poquet massa de missa. De la seua dona poca cosa puc dir-vos, perquè no vaig tindre la sort de conèixer-la ni tampoc de posar-li cara. La iaia Lola va morir quan ma mare encara era menuda i es veu que a aquella dona no devia agradar-li massa fer-se retrats, perquè de foto d'ella no he tingut la sort de poder *vore'n* cap.

Ramonet, malgrat traure bones notes, a tota hora, fou un *estudiant de passadissos*, un alumne brillant d'aquells a qui, un dia sí i l'altre també, desnonaven de l'aula per bergant i per bandararra. Això no obstant, jo, sempre vaig tindre clar que tota aquella posada en escena només la duia a terme per passar més estona amb sa germana i poder parlar-hi en certa tranquil·litat. I mai vaig gosar fer cap esmena perquè no feia cap falta...

² Forn de pa molt conegut a Amposta.

³ Entitat musical centenària. Unió Filharmònica d'Amposta.

I als estius corríem al pont de Pedra⁴ a observar com els més grans es llençaven de cap al bell mig d'aquella aigua tèrbola amb regust de llapó i també d'aventura. I la nostra colleta de tres només disposava de dos bicicletes i, just per això mateix, Norma sempre anava a cavall de son germà. I sempre quedàvem a les sis, perquè les mares deien que després de dinar encara feia massa calor per a sortir de casa. I confeccionàvem mil i un plans que, la major part de vegades, no s'arribaven a complir, però ens feia gràcia el fet d'ordir-los. I, tanmateix, el que sí que puc deixar ben assenyalat és que rèiem. Que rèiem molt. Que rèiem massa. Un riure fora mida que ens acaramullava els ulls d'unes llàgrimes grosses com pilotes de reglament i que ens feia vindre mal de panxa i també ens furtava l'aire i ens provocava un singlot que no volia acabar mai. Un riure de color blanc, espontani i del tot sincer. Un riure que ofegava la lògica adolescent dels nostres raonaments sense cap mena de viabilitat real. Un riure tan i tan fort que ofenia uns veïns que tractaven de dormir amb les finestres obertes per la calor i que s'emprenyaven farts de les nostres carcallades i ens amollaven quatre envejosos *mecagondeus* saturats de tota la gelosia dels adults...

I la primera vegada que ens vam masturbar ho férem en grup, a casa dels bessons perquè als seus pares els tocava treballar. I jo vaig acabar primer i Ramonet acollà d'allò més deixant el sofà tot empastifat. I sa germana ens va dir de tot i ens deixà desacompanyats per pervertits i per degenerats. I, a partir d'aquella mateixa tarda, vam desistir de menjar coc i riure sense trellat perquè, de sobte i sense saber-ne ben bé el motiu, trobàvem que ens havíem fet massa grans...

Resulta del tot cert que la majoria de coses que ens fan enamorar d'algú són i seran les mateixes que provocaran que aquell mateix amor arrauxat, amb els anys, pugui acabar per esfondrar-se. Perquè, si ens aturem a pensar-ho encara que només siga un instant, què entenem per normalitat? Anar a l'escola, estudiar, treballar, casar-nos amb algú del sexe contrari i engendrar una família on perpetuar els cànons eterns d'una "normalitat" mal entesa?

Que jo recorde, sempre vaig xutar amb la cama esquerra. I també "sempre" vaig estar-ne molt de Ramonet. Potser massa i tot. I esta història que estic tractant d'explicar-vos, com heu pogut comprovar si heu arribat fins aquí, no anava només d'amistat... Esta història anava d'amor. D'AMOR en majúscules. Del de veritat. I les històries d'amor,

⁴ Pont que creua el canal de la Dreta a Amposta.

quan són "de veritat", han de començar, com en este cas s'ha intentat, amb una certa dosi d'irracionalitat del tot irreflexiva..., no trobeu?

Ramon, Norma, Amor i Roma. Com el tinc de present el nostre viatge a Roma! La Ciutat Eterna, la capital de l'imperi romà, el bressol de la civilització occidental, el millor lloc on provar la *pizza peperonni*, l'Aperol Spritz, la birra Peroni i, també, on fotografiar deu mil milions de vegades la Fontana di Trevi. El primer viatge sols! Sense pares! Només amb els professors! Tots tres, els "millors amics", "els inseparables"... I, a més, compartint habitació! El final d'un cicle escolar... I el principi de moltes altres coses...

De vegades, a la vida hi ha situacions que no s'ajusten al guió que teníem prefixat. Els murs invisibles són els pitjors perquè solen ser finits i inabastables i presenten uns fonaments ben sòlids construïts sobre els nostres subconscients comunitaris. I de fet, si us fixeu, la nostra amistat sorgí com surten les coses convenients..., de pur inevitables. I com diria Benedetti: "vàrem trobar-nos de menuts i ens vam anar estimant a foc lent". Desfets l'un per l'altre. I, amb l'avenç de l'almanac vital, transmutàrem aquella amistat en alguna cosa semblant a l'amor.

De petons i de besades, a la vida, se'n poden arribar a fer molts. Però n'hi ha alguns, no gaires, d'extraordinaris, que no es busquen sinó que semblen entossudits a trobar-nos. I, finalment, entre Ramon i un servidor va passar el que havia de passar...

Mai no he sabut ben bé qui soc. Però esta mateixa indefinició que, d'ordinari, m'ha sigut intrínseca, en cap cas, m'ha fet més infeliç que la resta dels individus amb qui he arribat a conviure. Perquè potser, només potser, el fet de saber-nos prescindibles i sobers ens va deixant temps per ocupar-nos d'aquelles coses que resultaran importants de debò; i ens ajudaran a advertir la importància cabdal que, amb la caiguda de les fulles del calendari vital, arribaran a tindre totes estes "primeres vegades". Perquè, per si encara no en sou del tot conscients, seran estes ocasions primigènies les que s'obstinaran a deixar-vos unes empremtes anímiques impossibles d'esborrar...

Tots estem fets de "primeres vegades". Diuen que la comèdia només és la tragèdia amb una mica de temps afegit, i que els pensaments maniqueus i simplistes sempre acaben o acabaran per trobar complicitats del tot inversemblants... I potser fou per això mateix que, el primer cop que els meus llavis toparen amb els de Ramon, vaig poder sentir la veu de sa germana bessona dient clar i ras: "Han hagut de passar quinze anys i un viatge a Itàlia! Ja era hora!"

"La nostra pàtria és la nostra llengua"
Joan Fuster

Títol: Glotofília

La meua llengua és la meua pàtria,
l'amor, la ira, el dol i la xalera,
carroll sencer i madur de la garnatxa,
timó florit collit en primavera.

És el llegat del pare i de la mare,
fil de cotó que embasta la nissaga,
sòlid pedrís on trencàvem ametlles,
cabàs sargit amb pauma cent vegades.

Jo et prenc i miro de guardar-te bé,
com un tresor que m'ha estat confiat;
i no vessar cap gota del teu suc,
són els teus mots el meu nèctar sagrat.

Però hi ha gent beneïta i ignorant
que té desdeny per les diverses parles
i amb sorna riu quan parla un valencià,
un terraltenc o algú de la Ribera.

Si jo pogués prestar-li les orelles
descobriria un so sublim i amable
en cada accent divers, cada paraula,
una balada dolça solcant l'aire.

No puc admetre un bri de glotofòbia
que no comprenc ni n'endevino el fi;
el món és ple de llengües i dialectes,
qualsevol parla és digna com la pròpia.

Desfeu-vos ja de tots els prejudicis,
obriu els braços vers tan bell prodigi:
mil accents hi ha, tots ells meravellosos
si, obert de mires, deixes que t'impregnin.

La meua llengua és la meua màtria,
però hi ha més màtries i diverses.
Estima-les i et faran gran el cor,
respecta-les si no saps estimar-les.

Pseudònim: Cel Aubert

Modalitat: Poesia
Categoria: 6a

Títol: **Oda a l'arbre**

Sóc la fusta del bressol,
del llit i de la taula,
de les portes i les bigues de les cases.
El mànec de l'eina del treball,
i l'estri que fa possible el recapte,
el bastó que sosté la vellesa,
el pal senyer de les il·lusions i esperances.
El fruit que nodreix i sadolla la set,
l'ombra benefactora,
el refugi del ocells que fan niuada.
La formosor del paisatge,
l'encís de l'horta,
el llindar del camí,
i el peiró de la muntanya.
L'escalf de la llar a l'hivern,
el perfum que alena l'aire,
l'oxigen que vivifica la sang,
la salut del cos i l'alegria de l'ànima.
I quan arriba el final de la vida
el taüt que embolcalla el fossar.

Pseudònim: Marina Marjal